

селото, неприятеля откри силенъ огънь, а въ добавѣкъ на това откриха срѣщо насъ огънь и селенитѣ. Войновски даде заповѣдь да се отбиемъ отъ пѣтя и да заедемъ срѣщното на селото бърдо. Потеглихме на югъ отъ дѣсно пѣтя около 40—50 души съ развито знаме, което конвираха двоица съ извадени сабли и револвери въ ржцѣ. Стрѣлбата и нападенията продължаваха, когато се изкачихме горѣ на бърдото. Дружината прибра едно друго и се прѣближаваше заднешкомъ съ стрѣлба къмъ насъ. Като освободихме обоза отъ коларитѣ, 4—5 души отъ тѣхъ ни послѣдваха, а останалитѣ потеглиха за селото Банища. Черкезитѣ прѣкратиха стрѣлбата, когато ний се настанихме на бърдото. Въ това врѣме нападнаха тѣ беззащитнитѣ колари, наскокоха ги, а воловетѣ имъ откараха.

Какво можеше да се очаква отъ такава една зганъ черкези! Тѣ не бѣха защитници на държавата, тѣ бѣха обирници. Ако тѣ имаха куражъ и чувство на патриотизмъ, биха ни направили на пепель. Тѣ бѣха по-многочислени отъ насъ. Тѣ сипѣха огъня си върху ни само ненадѣйно. Когато се основяхме и отворено имъ откриемъ огънь, тѣ бѣгаха. Такъвъ бѣ и послѣдния случай.

Сражението на гледъ изглеждаше много сирioзно, обаче то не бѣше тъй съсипателно, както би могълъ да си помисли човѣкъ. Отъ дружината имаше само двоица ранени. Това бѣха тѣ жертвитѣ, които дадохме тука ние.

Сражението при Милинъ-камъкъ.

Слѣдъ като се изкачи цѣлата дружина, Войновски направи една бърза рекогнишировка, като слѣдъ това разпореди дружината на позиции. Пространството, което ние завзехме бѣше нѣщо като садина. Двѣ възвишени ребра отъ бърдото ни закрилѣха отъ